

LBRIS

We know
books

Veronica Vitu

Picăture de dor

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Iubirea, ca un carpe diem în poezia Veronicăi Vitu	9
Un vis	13
Ce ar fi?!	14
Adolescență, prima iubire	16
Adio, lacrimi!	20
Iubirea adevărată nu are sfârșit	21
Armele mele	24
Băiatul nebun care iubește ploaia	26
Ce-aș fi eu fără de tine?	28
Când ești trădat vezi adevărul	29
Despărțire	30
Încă un pic mă-ndrăgostesc	31
Mulțumesc!	33
Promisiune	34
Doi ochi căprui	36
Numele tău	38
Ea și el	40
Eroul meu	43
Fii soare	45
Freamătul despărțirii	47
Îmi e ușor să te iubesc	49

Învăț să visezi, să râzi!	51
Iubește! Crede! Speră!	53
Frică	54
Nu vreau să te pierd	55
Număr toamnele	57
Nu sunt eu mireasă... ..	59
Oprește-te!	61
Copilărie	63
La nunta surorii mai mari	65
Picături de dor.....	67
Scrisoare de adio.....	68
Senin e cerul	71
Soarele va răsări.....	72
Stări.....	74
De ce trăim în dureri?	75
Tu-mi dăruiești fericire!.....	76
Uită-mă	78
Ultimul sărut	79
Vis spulberat... ..	81
Vreau!	83
Zâmbetul lui.....	85
Speranță!	87
Dulce copilărie.....	90

Pentru tine, iubito!	91
8 Martie.....	93
Nu ne-am întâmplat.....	95
Eroina.....	98
Doamne, mulțumesc!	101
Melodia inimii.....	103
Aleg să zâmbesc!	105
Chestionar	107
„Da” pentru totdeauna!	109

Iubirea, ca un carpe diem în poezia Veronicăi Vitu

—Elena Netcu

Ceea ce dă permanență vieții, ceea ce bucură clipa, ceea ce înveșnicește cuvântul este iubirea, această valoare supremă fără de care nu există infinit, nu există cer cu stele, nici dor în așteptare. Această mărturisire ne-o face poeta în subtextul poemelor sale, scrise pe un ton avântat, optimist, în stare de zbor și de dor.

Discursul liric este prin excelență biografist, de la un capăt la altul al volumului, transcriind stări, emoții, întrebări retorice, frământări, încredere, speranțe ale unui eu îndrăgostit, gata să primească cu generozitate îmbrățișări, sărutări, mângâieri, într-un „carpe diem” exuberant. Trăirile par a fi ale unei adolescente cu o sete de viață, de iubire și de dăruire asemenea unei zile de vară toride, în care soarele topește orice „boare de vânt”, cum ar spune Nicolae Labiș. Numai că poeta Veronica Vitu nu se teme de nimic. Ea primește iubire picătură cu picătură, convinsă ca acum e vremea ei, este clipa prezentă care trebuie trăită plenar. Ea construiește din cuvinte un pedestal în care își instalează maiestuos o himeră, o îmbracă în haine scumpe din recuzita romantică.

De altfel, mottoul este o dedicație precisă pentru un iubit real. De aceea, discursul merge pas cu pas pe un drum inițiativ, pe alocuri exacerbat, dar nu e ferit de incertitudini și de întrebări în așteptare la care tot poeta

se grăbește să răspundă, neacceptând înfrângerile:
*Iubești profund și atât de tandru/ Și atât de mult tu mă
iubești/ iubești mereu și fără teamă/ Cum să nu te
îndrăgostești?*

Se pare că starea de îndrăgostire vine din afara
eului, exterioară ființei, ca o energie ce se dizolvă,
devenind „un tot”, fără să bănuiască reversul medaliei. În
viziunea poetei, iubirea nu poate fi trecătoare, pentru că e
construită în ritmul naturii, cu soare arzător sau sub
ploaie torențială. Iubirea este cunoaștere, ea se
desăvârșește într-o aventură de „carne și sânge”, cum ar
spune Nichita, ea ființează *hic et nunc (aici și acum)*,
în același *carpe diem* pe care poeta îl simte ca o parte a
veșniciei.

Dacă totuși încearcă o infuzie de natură în
țesătura intimă a iubirii, precum *stropul de ploaie, raza
de soare/ Spuma de mare, steluță căzătoare*, o face prin
halucinarea realului, pentru a deveni ea însăși *veșnică
sărbătoare*, în ipostaza de cuplu regal – *să fiu a ta
regină/ tu mie rege pe vecie*.

Această idee este susținută și în alte poeme pe un
ton avântat: *O dragoste te-naripează/ Și viața capătă
culoare/ O dragoste te-nnobilează/ Și orice zi e
sărbătoare*.

Așadar, iubirea este un rai pe pământ, pare să
declare poeta, convinsă că-i este hărăzită și nimic mai
mult: *lacrimi, adio!... Eu nu mai vreau dezamăgire/
Fericire, bun-sosit!*

Din aceeași nevoie intrinsecă de a trăi viața cu
toate capcanele ei, poeta își alege armele pentru a se
apăra. Se întreabă totuși retoric: *Ce-aș fi eu fără iubire?/,
dar încheie pe un ton optimist: Inima mea îți aparține/
Și înfloresc... zi de zi/ Veșnic noi ne vom iubi”*.

Firescul vieții nu e lipsit de *umbre, de trădare, de
durere și de chin*.

Convinsă că *totul este trecător și rana se va
vindeca*, poeta declară cu dezinvoltură și cu aceeași
energie regeneratoare: *Fericirea va înflori/ Ca după o
iarnă mult prea grea,/ căci inimile unește dragostea”*.

Însăși despărțirea își are freamătul ei, precum sămânța
într-o brazdă, renăscând din propria-i cenușă: *Învață să
visezi, să râzi,/ picături de dor, iubire/ Ne inundă
inimioara... Iubește, crede, speră”*, exclamă entuziastă
poeta.

Este de admirat că poeta Veronica Vitu păstrează în
această stare de dor, de zbor, de vis valorile supreme ale
omului, „iubirea, credința, speranța, iertarea, bunătatea”,
fără de care nu putem ființa ca oameni.

Pentru acest mesaj optimist, pentru credință în fericire,
poeta Veronica Vitu își va găsi cititorii care să se
hrănească din infinita ei iubire.

Un vis

Un vis e viața lângă tine
Și nici când n-aș fi crezut
Că e posibilă așa iubire
Până când te-am întâlnit.

Iubești profund și-atât de tandru,
Și-atât de mult tu mă iubești,
Iubești nebun și fără teamă,
Cum să nu te-ndrăgostești?

Iubesc și eu, timid și gingaș,
Iubesc cumva ca niciodată.
Iubesc și îmi doresc din suflet
Să fie pentru ultima dată.

Ce ar fi?!

Ce ar fi să fac o schimbare?
Să mă prefac în strop de ploaie,
Să mă alint pe trupul tău,
TU să ghicești care sunt eu?

Ce ar fi să fac o schimbare?
Să mă prefac rază de soare...
Să încălzesc buzele tale,
Să-ți amintești de-o sărutare...

Ce ar fi să fac o schimbare?
Să mă prefac spumă de mare...
Să-ți scalzi trupul într-al meu,
Să te cuprind cum știu doar eu...

Ce ar fi să fac o schimbare?
Să fiu steluță căzătoare,
TU să mă vezi, să-ți pui dorință
Să fiu a ta dragă ființă.

Ce ar fi să fac o schimbare?
Să fiu a ta veșnic sărbătoare.
Să fiu cea mai iubită ție,
Așa cum îmi ești și tu mie.

Ce-ar fi să fiu a ta regină,
Tu mie rege pe vecie...
Tu mie înger păzitor,
Eu ție suflet iubitor.

Adolescență, prima iubire

S-au întâlnit un El și Ea
Întâmplător, copilărește,
Inima ei de drag ardea,
Iar el o sărută... prietenește...

Ea știuse ce-i durerea,
El - trădarea cunoștea,
Ea știa că doar iubirea
Rănile va vindeca.

El însă trăia o lume
În care dragostea era
Întruchiparea suferinței
Și-n viața lui nu o dorea.

Voia să pară dur și rece
Și sentimentul ascundea,
Dar inima dorea căldură,
Însă el nu-nțelegea...

O dragoste te-naripează
Și viața capătă culoare,
O dragoste te-nnobilează
Și orice zi e sărbătoare.

Dar ea l-a îndrăgit pe el –
Așa cum e, de gheață, rece –
Ea i-a pătruns în sufletele
Misterul vrând să i-l dezlege.

Ea l-a înțeles cum nimeni alta
În lumea asta n-a făcut
Și a dorit să-i schimbe soarta,
Să nu privească în trecut.

Dar inima lui era cu lanțuri
Cu mii de lacăte închisă,
În ea domnea dezamăgirea,
Iar dragostea era învinsă...

„Nu pot să cred, nu e corect,

Nu poate fi adevărat

Să nu existe fericirea?

Doar în povești a existat?

De ce nu pot cu-a mea iubire

Topi o inimă de gheață,

Ce tristă sunt și cât mă doare

Să știu că sunt neputincioasă.

Pierdută-n vise am trăit

Crezând în basmul cel frumos

Că orice final e fericit

De fapt, ades e dureros...”

Era o adolescentă îndrăgostită

Trezită brusc din al ei vis

De primă dragoste rănită...

Și-o lacrimă din ochi i-a nins.

Dar ea fiind o luptătoare

Ridică ochii către cer

Și lacrima încet dispare

De ce? Rămâne un mister...

Și trece-un timp, și El apare :

—Ah, ce frumoasă, te-ai schimbat!

Ea îl privește zâmbitoare:

—Păcat... abia acum ai observat...